

Nysa, dnia 8 marca 2016r.

RPW/18898/2016 P

Data: 2016-03-08

Opolski Urząd Wojewódzki

Pan Adrian Czubak
Wojewoda Opolski
ul. Piastowska 14
45-082 Opole

Dostarczona osobistą

**WNIOSEK O WSZCZĘCIE POSTĘPOWANIA W SPRAWIE STWIERDZENIA
NIEWAŻNOŚCI UCHWAŁY RADY MIEJSKIEJ W NYSIE WRAZ Z WNIOSEM O
WSTRZYMANIE WYKONANIA TEJŻE UCHWAŁY**

Wnoszę o wszczęcie postępowania z urzędu w trybie przepisu art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tekst jedn.: Dz.U. z 2015r., poz. 1515 ze zm.), przywoływanej dalej jako: „u.s.g.”, w sprawie stwierdzenia w całości nieważności Uchwały Nr XVII/239/16 Rady Miejskiej w Nysie z dnia 1 marca 2016r. w sprawie wprowadzenia na terenie gminy Nysa świadczenia pieniężnego - „bonu wychowawczego” (Dz.U.Woj.Opol. poz. 540) zarzucając przedmiotowej uchwale sprzeczność z prawem w postaci:

1. naruszenia przepisu art. 22b ust. 1 ustawy z dnia 28 listopada 2003r. o świadczeniach rodzinnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2015r., poz. 114 ze zm.), przywoływanej dalej jako: „u.s.r.” poprzez uzależnienie przyznania bonu wychowawczego od zameldowania w gminie Nysa na pobyt stały, gdy art. 22b ust. 1 u.s.r. stanowi, że świadczenie to ustanawiane jest dla osób zamieszkałych na terenie działania gminy;
2. naruszenia przepisu art. 22b ust. 2 u.s.r. poprzez określenie w uchwale przesłanek żądania zwrotu świadczenia, w momencie gdy upoważnienie ustawowe pozwala wyłącznie na określenie w tej uchwale szczegółowych zasad przyznawania świadczeń oraz ich wysokości;
3. naruszenia przepisu art. 2, art. 32 Konstytucji RP poprzez dyskryminację pracowników Urzędu Miejskiego w Nysie, gminnych jednostek organizacyjnych, radnych Rady Miejskiej w Nysie, którzy pobierają świadczenia z budżetu gminy Nysa, tj. wynagrodzenia wynikające ze stosunku pracy, wynagrodzenia wynikające z umów cywilnoprawnych, diety radnego, a których to pobieranie na podstawie przepisów powyższej uchwały uniemożliwia przyznanie świadczenia;

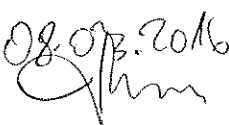
08.03.2016
[Signature]

4. naruszenia przepisu art. 2, art. 32, art. 65 ust. 1, art. 71 ust. 1 Konstytucji RP poprzez ustanowienie pierwszeństwa w przyznaniu bonu wychowawczego dla rodziców pracujących na podstawie umowy o pracę, co jest dyskryminacją osób pracujących na umowach cywilnoprawnych i nie powinno stanowić o pierwszeństwie w przyznaniu świadczenia; dyskryminuje to również dzieci, będące beneficjentem bonu, poprzez ich nieuzasadnioną niczym kategoryzację ze względu na formę zatrudnienia rodziców.
5. naruszenia przepisu art. 2 Konstytucji RP poprzez wykluczanie osób niemających pierwszeństwa w przyznaniu bonu wychowawczego, w momencie, gdy środki zabezpieczone w budżecie Gminy nie pozwalają na przyznanie świadczenia, co przy niejasnym sformułowaniu tego przepisu narusza zasadę poprawnej legislacji i może sankcjonować manipulowanie zapisami budżetu, w istocie prowadząc zawsze do wydawania decyzji odmownych wobec osób niemających pierwszeństwa.
6. naruszenia przepisu art. 2, art. 32 Konstytucji RP poprzez organizowanie naboru wniosków trwającego w istocie 5 dni (!), tym samym prowadząc do dyskryminacji sporej grupy osób, które z obiektywnych względów mogą w tym czasie nie zdążyć ze skompletowaniem dokumentacji i złożeniem wniosku o przyznanie świadczenia (inne nabory trwają ponad 2 miesiące), nadto osób, które z obiektywnych względów nie spełnią kryterium 3-miesięcznej karencji od pobierania innych świadczeń z budżetu Gminy bądź wypłacanych przez Ośrodek Pomocy Społecznej w Nysie.

Jednocześnie wnoszę o **wstrzymanie wykonania uchwały na podstawie art. 91 ust. 2 u.s.g.**, z uwagi na przeświadczenie, że akt prawa miejscowego prawdopodobnie jest dotknięty wadą, która umożliwi stwierdzenie jego nieważności, nadto niewstrzymanie jej wykonania doprowadzi do nieodwracalnych skutków finansowych - bowiem zgodnie z § 4 ust. 4 pkt 1 Regulaminu przyznawania bonu wychowawczego, stanowiącego Załącznik nr 1 do w/w. uchwały, od dnia wejścia w życie tego regulaminu do dnia 25 marca 2016r. ma być przeprowadzony nabór wniosków o przyznanie bonu - w celu otrzymania bonu na okres od dnia 1 kwietnia 2016r. do dnia 30 czerwca 2016r.

UZASADNIENIE

W dniu 1 marca 2016r. Rada Miejska w Nysie podjęła uchwałę w sprawie wprowadzenia na terenie gminy Nysa świadczenia pieniężnego - „bonu wychowawczego”. Bezsporne jest, że

08.03.2016

uchwała ta jest aktem prawa miejscowego w rozumieniu art. 94 Konstytucji RP, który mógł być podjęty na podstawie i w granicach upoważnień zawartych w ustawie i obowiązuje na obszarze działania organu wydającego akt. Podstawą prawną dla podjęcia tego aktu jest art. 22b ustawy z dnia 28 listopada 2003r. o świadczeniach rodzinnych (tekst jedn.: Dz.U. z 2015r., poz. 114 ze zm.), przywoływanej dalej jako: „u.ś.r.”.

Niniejsza uchwała, w moim przekonaniu, narusza przepisy prawa, biorąc pod uwagę konstytucyjną zasadę hierarchicznej struktury systemu źródeł prawa, w myśl której akty prawa miejscowego muszą być zgodne ze wszystkimi aktami powszechnie obowiązującymi, i została ona podjęta naruszając granice upoważnienia ustawowego zawartego w art. 22b u.ś.r.

Ustawodawca w art. 22b ust. 1 u.ś.r. przesądził, że podmiotem uprawnionym do tychże świadczeń są osoby zamieszkale na terenie działania gminy, a więc mające tam swoje miejsce zamieszkania. Zgodnie z art. 25 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r., poz. 121 ze zm.), miejscem zamieszkania osoby fizycznej jest miejscowość, w której osoba ta przebywa z zamiarem stałego pobytu. Na tej podstawie wyróżnia się dwa elementy łącznie konstytuujące pojęcie miejsca zamieszkania: obiektywny, jakim jest faktyczne przebywanie w określonym miejscu oraz subiektywny, polegający na zamiarze stałego pobytu. Podstawa wyróżnienia „subiektywnego” elementu budzi wątpliwości, bowiem sama deklaracja człowieka co do jego zamiarów nie ma doniosłości prawnej, jeżeli nie znajduje wyrazu w jego faktycznych zachowaniach wskazujących na to, gdzie ustanowił on ośrodek swojej działalności życiowej (por. Z.Radwański, A.Olejniczak, *Prawo cywilne – część ogólna*, Warszawa 2013, s. 146-147.). Należy jednak rozróżnić instytucję zamieszkania, która jest instytucją prawa cywilnego, od instytucji zameldowania na pobyt stały, będącej instytucją prawa administracyjnego. Zameldowanie na pobyt stały nie wystarcza samo przez się do przyjęcia zamieszkiwania w rozumieniu art. 25 k.c. Może ono natomiast stanowić jedną z przesłanek do wyciągnięcia prawidłowego wniosku, a więc ułatwiać owe ustalenie. Stanowisko takie zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 3 maja 1973 r., sygn. I CZ 48/73, LEX nr 7250. Pogląd ten znajduje również poparcie w orzecznictwie sądów administracyjnych. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 29 czerwca 1995 r., sygn. SA/Po 518/95, LEX nr 24554, stwierdził, że brak zameldowania nie pozbawia osoby stale zamieszkującej w gminie statusu członka wspólnoty gminnej. Odwołując się w drodze analogii do art. 22a u.ś.r. należy kategorycznie przesądzić, że ustawa o świadczeniach rodzinnych i kodeks cywilny posługują się pojęciem zamieszkania, samo zameldowanie natomiast jest czynnością materialno-techniczną, która nie może stanowić warunku koniecznego do przyznania świadczenia. Warto w tym miejscu przywołać rozstrzygnięcia organów nadzorczych kwestionujące przyjmowane rozwiązania w uchwałach ustanawiających jednorazową zapomogę z tytułu urodzenia się dziecka, związane z koniecznością zameldowania się na pobyt stały, aby móc korzystać ze świadczenia.

Wojewoda Małopolski w rozstrzygnięciu nadzorczym z dnia 14 czerwca 2010 r., sygn. PN.II.0911-78-10, LEX nr 1731475, stwierdził, że taki zapis uchwały w istotny sposób narusza obowiązujący porządek prawny. Identyczne stanowisko zajął chociażby Wojewoda Mazowiecki w rozstrzygnięciu nadzorczym z dnia 26 lutego 2010 r., sygn. LEX.I.0911/5/20, LEX nr 1731405. Z uwagi na powyższe, należy przyjąć, że niedopuszczalne prawnie jest uzależnienie wypłaty świadczenia ustanowionego w oparciu o art. 22b u.ś.r. od zameldowania na pobyt stały. W przypadku uchwały, która jest przedmiotem niniejszego wniosku, zgodnie z § 4 ust. 3 pkt 5 Regulaminu przyznawania bonu wychowawczego, w celu wykazania miejsca zamieszkania, wnioskodawca musi złożyć oświadczenie o zameldowaniu, nadto w myśl § 7 ust. 1 pkt 1 wnioskodawca traci uprawnienie do bonu w przypadku zmiany zameldowania poza Gminę Nysa na pobyt stały. Tym samym uchwała uzależnia wypłatę świadczenia od zameldowania na pobyt stały.

Niewątpliwie istotne znaczenie ma zagadnienie, czy owe świadczenie ma charakter „bezzwrotny” – i czy upoważnienie ustawowe w art. 22b ust. 2 u.ś.r. do określenia w uchwale szczegółowych zasad przyznawania świadczeń oraz ich wysokości, obejmuje również upoważnienie do określenia przesłanek żądania zwrotu tego świadczenia. Analogiczny problem interpretacyjny wyniknął przy gminnej jednorazowej zapomodze z tytułu urodzenia się dziecka, gdzie mamy do czynienia z tożsamą regulacją. Organ gminy nie posiada tytułu, aby prowadzić postępowanie w sprawie nienależnie pobranego świadczenia, a następnie orzekać zwrot nienależnie pobranego świadczenia. Wyłączony ze stosowania rozdział 6 u.ś.r. (zarówno w przypadku świadczenia z art. 22a, jak i art. 22b u.ś.r.) obejmuje bowiem również art. 30 u.ś.r. jako wyłączną regulację pozwalającą organowi dochodzić nielegalnie przyznanego i wypłaconego świadczenia rodzinnego. Wójt nie będzie także władny zmienić lub uchylić własnej decyzji przyznającej lub odmawiającej przyznania prawa do świadczenia w trybie art. 32 ust. 1 u.ś.r. w zw. z art. 163 k.p.a. (por. W.Maciejko (red.), *Świadczenia rodzinne. Komentarz*, Warszawa 2014, s. 251-252.) Zagadnienie to było przedmiotem badania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w sprawie o sygnaturze III SA/Kr 206/13, LEX nr 1391743.. Sąd rozpoznawał sprawę ze skargi Wojewody Małopolskiego na § 3 ust. 4 uchwały Rady Miasta Krakowa w przedmiocie ustanowienia jednorazowej zapomogi z tytułu urodzenia się dziecka, w myśl którego kwota zapomogi, której wnioskodawca nie rozliczy fakturami lub rachunkami, jako nienależnie pobrana, podlega zwrotowi do Urzędu Miasta Krakowa. Zdaniem Rady Miasta, wyrażonym w odpowiedzi na skargę, z żadnego przepisu u.ś.r. nie wynika, by zapomoga przyznawana w oparciu o art. 22a miała charakter bezzwrotny i za bezzasadne należy uznać twierdzenie strony skarżącej, iż świadczenie to kwalifikować należy jako „bezzwrotną pomoc finansową”; nadto Rada Miasta stała na stanowisku, że delegacja dla rady gminy zawarta w art. 22a u.ś.r. stanowi wystarczającą

podstawę do określania również zasad jej wydatkowania oraz przesłanek żądania zwrotu tego świadczenia. WSA w wyroku z dnia 22 października 2013 r. zważył, że regulacja ta była niezgodna z prawem i stanowiła istotne naruszenie prawa, bowiem została podjęta z przekroczeniem granic upoważnienia ustawowego, w konsekwencji stwierdzając nieważność tego przepisu uchwały. Zdaniem Sądu, ustawodawca nie przewidział kompetencji organu samorządowego do władczego wkraczania aktem prawa miejscowego w ustalanie zasad wydatkowania tego świadczenia oraz przesłanek żądania jego zwrotu. Z uwagi na to, że ustawodawca tworząc upoważnienie ustawowe zawarte w art. 22b, uregulował to zagadnienie identycznie jak w przypadku art. 22a, należy przyjąć, że także i w tym przypadku rada gminy nie ma możliwości uregulowania aktem prawa miejscowego zasad dotyczących wydatkowania i zwrotu świadczenia. W przypadku uchwały, która jest przedmiotem niniejszego wniosku, w § 7 Regulaminu przyznawania bonu wychowawczego, określone zostały przesłanki utraty uprawnień do bonu i przesłanek jego zwrotu, co narusza upoważnienie zawarte w art. 22b ust. 2 u.o.r.

W § 3 ust. 3 pkt 4 Regulaminu przyznawania bonu wychowawczego zawarto kryterium przyznania świadczenia, w myśl którego wnioskodawca w okresie co najmniej 3 miesięcy poprzedzających datę złożenia wniosku o przyznanie świadczenia nie otrzymuje innych świadczeń z budżetu Gminy oraz świadczeń wypłacanych przez Ośrodek Pomocy Społecznej, za wyjątkiem świadczeń wymienionych w enumeratywnym katalogu zawartym w tym przepisie. Katalog ten nie zawiera następujących świadczeń: wynagrodzenia wynikające ze stosunku pracy, wynagrodzenia wynikające z umów cywilnoprawnych, diety radnego. Wydaje się, że biorąc pod uwagę taką szczegółowość uchwalodawcy w opracowaniu katalogu, kuriozalne jest niezawarcie w tym katalogu wyżej wymienionych świadczeń, które niewątpliwie dyskryminują pracowników Urzędu Miejskiego w Nysie, gminnych jednostek organizacyjnych, radnych Rady Miejskiej w Nysie (których świadczenia pochodzą z budżetu gminy Nysa), naruszając tym samym konstytucyjną zasadę równości, sformułowaną w art. 32 Konstytucji RP. Trudno mi bowiem znaleźć racjonalne argumenty, które przemawiały na rzecz usprawiedliwienia tej dyskryminacji. Świadczeniem jest zachowanie się dłużnika zgodnie z treścią zobowiązania i czyniące zadość interesom wierzyciela (por. Z.Radwański, A.Olejniczak, *Zobowiązania - część ogólna*, Warszawa 2012, s. 40). Wynagrodzenie wynikające ze stosunku pracy czy wynagrodzenie wynikające z umów cywilnoprawnych niewątpliwie spełnia definicję świadczenia. Wynagrodzenie ze stosunku pracy zdefiniować bowiem można jako obowiązkowe świadczenie okresowe pracodawcy, posiadające wartość majątkową, spełniane na rzecz pracownika w ramach stosunku pracy, zasadniczo w zamian za świadczoną przez niego pracę lub wyjątkowo za czas niewykonywania pracy, tylko wówczas gdy przepisy prawa pracy tak stanowią. Uprawnieniem radnego jest prawo do diet i zwrotu kosztów podróży służbowych. Użyte w ust. 4 sformułowanie „na zasadach określonych przez radę gminy

radnemu przysługują" jest rozumiane w ten sposób, iż to wprowadzić rada określa wysokość i reguły wypłaty świadczeń, ale nie może radnych pozbawić ich zupełnie - musi co najmniej ustalić je w wysokości wydatkowanych środków. Społeczny charakter mandatu bowiem nie może zmuszać radnego do dopłacania do sprawowanej funkcji (por. A. Szewc, *Ustawa o samorządzie gminnym. Komentarz*, Warszawa 2012, s. 215).

Zgodnie z art. 71 ust. 1 Konstytucji RP, państwo w swojej polityce społecznej i gospodarczej uwzględnia dobro rodziny. Rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji materialnej i społecznej, zwłaszcza wielodzietne i niepełne, mają prawo do szczególnej pomocy ze strony władz publicznych. Biorąc pod uwagę ograniczone możliwości budżetowe Gminy Nysa, Rada Miejska w Nysie postanowiła w uchwale, będącej przedmiotem niniejszych rozważań, ustalić szczególne kryteria - które mają przesądzać o pierwszeństwie w przyznaniu świadczenia (§ 5 Regulaminu przyznania bonu wychowawczego). Jednym z tych kryteriów jest w przypadku dziecka w wieku od rozpoczęcia 13 miesiącu życia do ukończenia 3 roku życia wykonywanie przez jednego z rodziców pracy na podstawie stosunku pracy lub stosunku służbowego, osiągając z tego tytułu wynagrodzenia stanowiące podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i Fundusz Pracy, wynoszące co najmniej minimalne wynagrodzenie za pracę, albo prowadzenie działalności gospodarczej lub rolniczej od co najmniej roku przed datą złożenia wniosku o przyznanie świadczenia, a po ukończeniu 3 roku życia do ukończenia 6 roku życia oboje rodziców pracuje albo prowadzi działalność na zasadach jw. Tym samym z pierwszeństwa wykluczone zostały osoby pracujące w oparciu o umowy cywilnoprawne. Z uwagi na przepis art. 32 (prawo do równego traktowania; zakaz dyskryminacji), art. 65 ust. 1 (każdemu zapewnia się wolność wyboru i wykonywania zawodu oraz wyboru miejsca pracy) Konstytucji RP, wykluczenie z pierwszeństwa osób pracujących na umowach cywilnoprawnych. Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 1999 r., sygn. I PKN 432/99, zatrudnienie nie musi mieć charakteru pracowniczego, praca może być świadczona także na podstawie umów cywilnoprawnych. Kryteria uznania danego podmiotu za pracownika były wielokrotnie wskazywane także w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej: TSUE). W prawie Unii Europejskiej, przede wszystkim na tle art. 45 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r. Nr 90, poz. 864/2), pojęcie pracownika definiowane jest przez odwołanie się do cech stosunku pracy istniejącego między stronami. W tym kontekście bada się, czy dana osoba bądź podmiot wykonuje przez pewien okres odpłatne świadczenie na rzecz innego podmiotu i czy w jakimś stopniu pozostaje pod jego kierownictwem (zob. wyroki z: 4 grudnia 2014 r. w sprawie FNV Kunsten Informatie en Media przeciwko Staat der Nederlanden, C-413/13, pkt 34; 10 września 2014 r. w sprawie Iraklis Haralambidis przeciwko Calogero Casilli, C-270/13, pkt 28; 21 lutego 2013 r. w sprawie L.N. przeciwko Styrelsen for Videregående Uddannelser og Uddannelsesstøtte, C-46/12, pkt 40; 14

08.07.2016
[Podpis]

października 2010 r. w sprawie van Delft i inni przeciwko College voor zorgverzekeringen, C-345/09, pkt 89). Ocena statusu pracownika nie jest dokonywana przez odwołanie się do kryteriów formalnych dotyczących rodzaju umowy, na podstawie której wykonywane jest określone świadczenie. Ma każdorazowo charakter materialny i dotyczy najczęściej trzech podstawowych sfer: rodzaju wykonywanej czynności, relacji, która łączy pracownika z pracodawcą, oraz wynagrodzenia za wykonywaną pracę. Argumentacji tej użył Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 2 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. K 1/13, uznając prawo osób pracujących na umowach cywilnoprawnych do zrzeszania się w związkach zawodowych. Należy również pamiętać, że osoby pracujące na umowach cywilnoprawnych, w obliczu ostatnich zmian prawnych, płacą składki na ubezpieczenia społeczne na zasadach zbieżnych z osobami pracującymi na umowę o pracę. Te osoby płacą również podatek dochodowy od osób fizycznych, którego istotna część wpływa do budżetu gminy, na takich samych zasadach, jak osoby pracujące na podstawie umowy o pracę czy stosunku służbowego. Dochody gminy nie podlegają zatem uszczupleniu w skutek wykonywania pracy na podstawie umowy cywilnoprawnej. Jako, że domyślnym beneficjentem bonu ma być dziecko ponieważ jego posiadanie potomstwa jest wymogiem (*conditio sine qua non*) nie można kategoryzować dzieci przez wzgląd na formę zatrudnienia rodziców. Bon, który winien być środkiem wspierającym politykę prorodziną w obecnym kształcie traci sens, bowiem rodziny nie mają pewności czy pomoc przeznaczoną dla nich w ogóle otrzymają. Rozwiązanie zastosowane przy obecnie wprowadzonym bonie rządowym zakłada wypłatę świadczenia wszystkim od drugiego dziecka łącznie, jak również w przypadku mniejszych dochodów jest także możliwość otrzymania pomocy na pierwsze dziecko. W bonie tym nie ma kategoryzowania rodzin względem formy świadczenia pracy. W bonie nyskim przyjęto koncepcje wspierania małżeństw czy to cywilnych czy też konkordatowych, które w okresie pobierania świadczenia nie korzystają z pomocy OPS, nie mogą być zarejestrowani jako bezrobotni, a powyżej 36 miesięcy życia dziecka oboje rodzice muszą pracować. Zastosowanie takiej dyskryminacji nie ma więc żadnego racjonalnego uzasadnienia.

Poważne wątpliwości budzi również treść §5 ust. 2 Regulaminu przyznawania bonu wychowawczego, w myśl którego w przypadku, gdy środki zabezpieczone w budżecie Gminy na dany rok na cel wypłaty bonu wychowawczego nie pozwalają na przyznanie i wypłatę świadczenia wszystkim osobom uprawnionym wskazanym w niniejszym Regulaminie, osobom, którym nie przysługuje pierwszeństwo, nie zostanie przyznane świadczenie. W moim przekonaniu, przepis ten narusza zasadę poprawnej legislacji wywodzącą się z art. 2 Konstytucji RP. Treść tego przepisu bowiem jest niejasna, tym samym oznacza ona niepewność sytuacji prawnej adresata normy i pozostawia jej ukształtowanie organom stosującym prawo. Uchwała Rady Miejskiej w Nysie w żadnym z przepisów nie określa ilości świadczeń, jakie Gmina może wypłacić, nieokreślony został

żaden tryb sporządzania list rankingowych - pozwalających na sklasyfikowanie wnioskujących według pierwszeństwa, a przyjęte w przepisie - odwołanie się do ilości środków zabezpieczonych w budżecie Gminy na dany rok może prowadzić do manipulowania jego treścią. Nie trudno bowiem będzie Radzie Miejskiej w Nysie, tuż przed pierwszym naborem, obniżyć ilość środków przeznaczonych w budżecie, tak aby wykluczyć wnioskodawców nieposiadających pierwszeństwa z możliwości przyznania bonu wychowawczego, a następnie po zakończeniu naboru i wydaniu ostatecznych decyzji odmownych - ponownie zwiększyć środki, aby zabezpieczyć w budżecie środki na drugi nabór. Stanowi to obejście prawa, które uchwała będąca przedmiotem niniejszych rozważań, sankcjonuje. W istocie takie skonstruowanie przepisu spowoduje, że osoby nieposiadające pierwszeństwa zawsze otrzymywać będą decyzję odmowną. Przyjmując kryterium zawężania beneficjentów bonu i podziału ich na grupy jednocześnie w tej samej uchwale radni podejmują decyzję zmieniającą kryterium obowiązkowego okresu zamieszkania z 3 pełnych ostatnich lat na 3 pełne lata w ciągu ostatnich 10 lat. Zmiana ta z dzisiejszej perspektywy jest finansowo nieprzeliczalna i gmina nie jest w stanie określić skutków finansowych tej zmiany. Nie będzie także w stanie zweryfikować prawdziwości oświadczeń potencjalnych beneficjentów bonu.

Nieporozumieniem jest organizowanie, na podstawie §4 ust. 4 pkt 1 Regulaminu przyznawania bonu wychowawczego, naboru od dnia wejścia w życie Regulaminu do dnia 25 marca 2016r. - na okres od dnia 1 kwietnia 2016r. do dnia 30 czerwca 2016r. Z uwagi na to, że uchwała została ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Województwa Opolskiego w dniu 4 marca 2016r., wejdzie ona w życie po 14 dniach od ogłoszenia, tj. w dniu 18 marca 2016r. (piątek). Urząd Miejski w Nysie pracuje wyłącznie w dni robocze, tj. od poniedziałku do piątku, a więc nabór fizycznie trwać będzie tylko przez 5 dni (!) od 21 do 25 marca 2016r. Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na okres składania wniosków w pozostałych naborach przewidzianych w §4 ust. 4 pkt 2 i 3, gdzie wnioskodawcy na składanie wniosków mają ponad 2 miesiące. Tak krótki termin składania wniosków niewątpliwie spowoduje wykluczenie szerokiej grupy osób ze złożenia wniosku, naruszając tym samym art. 2 i art. 32 Konstytucji RP. Tym bardziej, że zgodnie z §4 ust. 6 pkt 3 złożenie wniosku po upływie terminu ma skutek taki, że bon wychowawczy nie zostanie przyznany, a wniosek zostanie pozostawiony bez rozpatrzenia. Tak krótki termin składania wniosków jest również dyskryminujący z uwagi na przepis §3 ust. 3 pkt 4 Regulaminu, w myśl którego wnioskodawca w okresie co najmniej 3 miesięcy poprzedzających datę złożenia wniosku nie otrzymuje innych świadczeń z budżetu Gminy oraz świadczeń wypłacanych przez Ośrodek Pomocy Społecznej w Nysie. Założenie przez uchwalodawcę 5-dniowego terminu na składanie wniosków bezwzględnie wyklucza te osoby, bowiem nawet gdyby one z uwagi na chęć pobierania bonu wychowawczego zrezygnowały z innych w/w świadczeń, nie spełnią tego kryterium.

Mając powyższe na względzie, wnoszę jak w *petitum* wniosku, ew. z ostrożności wnoszę o skierowanie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu w przedmiocie zbadania zgodności z prawem uchwały będącej przedmiotem niniejszych rozważań, jeśli uzna Pan, że nie jest w stanie samodzielnie i bezstronnie rozstrzygnąć o zgodności z prawem tejże uchwały.

Wnoszę również o to, aby rozważył Pan, czy nie zachodzą przesłanki do złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Opolu w przedmiocie zbadania zgodności z prawem uchwały Nr XIII/165/15 Rady Miejskiej w Nysie z dnia 10 listopada 2015r., która traci moc na podstawie przepisów uchwały będącej przedmiotem niniejszych rozważań, uprzednio regulującej zasady przyznawania świadczenia pieniężnego - „bonu wychowawczego”, a w której to uchwałodawca, w moim przekonaniu, dopuścił się identycznych uchybień.

08.03.2016